

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 588/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu [REDACTED], zo sudkyne [REDACTED] a sudcu [REDACTED] (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDACTED], Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 65/2020 z 30. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 65/2020 z 30. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 502/2015, v ktorom sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k pozemkom nachádzajúcich sa v katastrálnom území Dražovce, obec Nitra, okres Nitra. Dôvodom podania žaloby bola tvrdená absolútna neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorú žalobca uzavrel so sťažovateľkou. Po podaní žaloby o určenie vlastníckeho práva došlo k podaniu protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátor“) proti rozhodnutiu o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky. Protestu prokurátora bolo vyhovené a žalobca bol ako vlastník predmetných nehnuteľností zapísaný opätovne do katastra nehnuteľností. Na základe uvedeného odpadol dôvod podanej žaloby a žalobca svojím podaním vzal žalobu späť a žiadal konanie zastaviť.

3. Okresný súd v poradí II. výrokom uznesenia sp. zn. 17 C 502/2015 z 23. mája 2017 o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, aplikujúc § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) Civilného sporového poriadku. Následne krajský súd ako súd odvolací rozhodol o odvolaniach podaných oboma sporovými stranami napadnutým uznesením, ktorým zmenil výrok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa náhrady trov konania tak, že stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal. Ďalším výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Sťažovateľka namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, a preto došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Upozorňuje, že k späťvzatiu sťažnosti zo strany žalobcu nedošlo bez zbytočného odkladu po tom, ako bol po proteste prokurátora zapísaný opäť ako vlastník sporných nehnuteľností, pričom *„medzitým došlo k vykonaniu ďalších úkonov právnej služby“*. Krajský súd sa podľa sťažovateľky nezaoberal tým, že skutočným dôvodom späťvzatia žaloby mohla byť strata aktívnej vecnej legitímácie žalobcu po prevode sporných nehnuteľností na tretiu stranu. Sťažovateľka v súvislosti s posudzovaním zavinenia zastavenia konania argumentuje, že dôvodom protestu prokurátora bolo porušenie predkupného práva štátu, ktoré porušil žalobca, nie sťažovateľka. Sťažovateľka tiež namieta, že krajský súd sa síce odvolával na rozhodnutia ústavného súdu, tieto však nie v rámci ratio decidendi, ale len ako obiter dictum uvádzali, že v daných prípadoch *„je opodstatnený záver, že stranám sa nárok na náhradu trov nepriznáva“*.

5. Vzhľadom na skutočnosť, že na okresnom súde sa vedie v obdobných veciach veľký počet sporov, uvedené podľa sťažovateľky *„vytvára kontext okolností podstatného významu s relevanciou nielen vo vzťahu k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie, ale i k porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy“*.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 6. 2020, sp. zn. 9 Co/65/2019-246 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 9 Co/65/2019-246 zo dňa 30. 6. 2020 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia 450,29 € vrátane DPH* na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

10. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

14. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

17. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

19. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

20. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 36 ods. 1 listiny) a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmavať spoločne.

21. Ústavný súd opakovane (z najnovšej judikatúry porov. medzi mnohými napr. II. ÚS 303/2017, II. ÚS 383/2017, II. ÚS 566/2018, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 178/2019) judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecných súdov o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdnictva.

22. Ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika

náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018).

23. Ďalej ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ak Civilný sporový poriadok vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania (I. ÚS 56/2017, I. ÚS 188/2018).

24. Sťažovateľka namieta, že k porušeniu jej v bode 1 označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu došlo z dôvodu arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým ako súd odvolací pri zastavení konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v ktorom sťažovateľka bola v postavení žalovanej, rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že náhradu trov konania stranám nepriznáva. Vzhľadom na skutočnosť, že na okresnom súde bol takto zastavený veľký počet obdobných súdnych konaní, došlo podľa tvrdení sťažovateľky aj k porušeniu jej základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

25. V súvislosti s uplatnenou argumentáciou sťažovateľky pristúpil ústavný súd k preskúmaniu napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uvádza:

„Záver súdu prvej inštancie, že žalovaná a ani žalobkyňa procesne nezavinili zastavenie konania, je síce správny, ale uvedený záver nemá zákonné opodstatnenie vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, v ktorom je vyjadrená zásada úspechu

v spore (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), ktorá sa pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania uplatňuje v prípade čiastočného úspechu strany v konaní, kedy súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, o ktorú procesnú situáciu v prejednávanej veci nejde. V danom prípade dôvodom späť vzatia žaloby žalobkyňou bola skutočnosť, že rozhodnutím Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor zo dňa 05. 11. 2015, č. UP 70/2015-7 bolo protestu prokurátora vyhovené a napadnuté rozhodnutie Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor č. V 5546/15 zo dňa 31. júla 2015 o povolení vkladu bolo vlastníckeho práva v prospech žalovanej do katastra nehnuteľností zrušené. V dôsledku tohto bola žalobkyňa opätovne zapísaná ako vlastníč predmetnej parcely, teda dosiahla rovnaký následok, aký by nastal, ak by bola úspešná v predmetnom konaní. K späťvzatiu žaloby teda nedošlo pričinením žalovanej, ale v dôsledku objektívneho dôvodu - protestu prokurátora a následného zrušenia rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovanej. Žalovaná nezavinila zastavenie konania, pretože nesplnila to, čoho sa žalobkyňa domáhala v žalobnom petite. Dôvodom späťvzatia žaloby žalobkyňou tak nebolo správanie žalobkyne a ani správanie žalovanej, ktoré procesné nezavinili zastavenie konania, a preto nie je možné konštatovať procesné zavinenie na zastavení konania žiadnej z uvedených strán. Ako už bolo vyššie uvedené, ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania, pričom zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva, keďže v takom prípade by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustné ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Z rozhodujúceho hľadiska, t. j. hľadiska procesného výsledku, je preto nepochybné, že zastavenie predmetného konania v tomto smere nezavinila žalobkyňa a ani žalovaná, z ktorého dôvodu nie je možné procesné zavinenie na zastavení konania pričítať na ťarchu žiadnej z uvedených procesných strán. Odvolací súd poznamenáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach v obdobných veciach (napr. I. ÚS 222/2019 z 20. augusta 2019, I. ÚS 225/2019 z 20. 08. 2019 a IV. ÚS 614/2018 z 20. 08. 2019), konštatoval, že z procesného hľadiska je potrebné urobiť záver, že žaloba sťažovateľky bola podaná dôvodne (to sa ale nemusí vzťahovať na dôvodnosť žaloby z hmotnoprávneho hľadiska, ktorá sa však v takomto prípade neskúma a neposudzuje), pretože v čase podania určovacej

žaloby sťažovateľka ako žalobkyňa nemala inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv. K spävkzatiu žaloby viedli objektívne dôvody - protest prokurátora, na ktorý sťažovateľka a ani žalovaná nemala dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva sťažovateľky, čím odpadol predmet žaloby. Vzhľadom na to, je v danom prípade opodstatnený záver rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania tak, že stranám sa nárok na náhradu trov predmetného konania nepriznáva. Odvolací súd po preskúmaní uznesenia súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, týkajúcom sa náhrady trov konania, nevhliadol v danej veci dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, v intenciách ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, z ktorého dôvodu ani nevyzýval strany sporu, aby vyjadrili svoje stanovisko k prípadnému použitiu predmetného ustanovenia.“

26. V ďalšej časti napadnutého uznesenia krajský súd uzatvára:

„Slovenská republika je v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právnym štátom. Jedným z typických znakov právneho štátu je predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a rovnaká aplikácia práva všeobecnými súdmi v právne a skutkovo podobných veciach. Vychádzajúc z vyššie citovaných nálezov Ústavného súdu Slovenskej v obdobných veciach, berúc do úvahy okolnosti prejednávanej veci, dôvody spävkzatia žaloby žalobkyňou, ako i princíp právnej istoty vyjadrený v článku 2 CSP a tiež záujem na zosúladení rozhodovania Krajského súdu v Nitre ako odvolacieho súdu v obdobných veciach, dospel odvolací súd k záveru, že je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa náhrady trov konania tak, že stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

27. Spôsob, akým krajský súd pristúpil k vyriešeniu otázky náhrady trov v posudzovanej právnej veci, je podľa ústavného súdu ústavne udržateľný, sleduje spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi sporovými stranami týkajúcich sa nároku na náhradu trov konania a sleduje dodržanie princípu právnej istoty. Aj odôvodnenie rozhodnutia o trovách konaniach musí napĺňať atribúty dostatočného odôvodnenia rozhodnutia tak, ako to vyžaduje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k zrušeniu

napadnutého rozhodnutia o trovách konania pristupuje ústavný súd len v prípadoch procesného excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania. K takémuto procesnému excesu v prípade napadnutého uznesenia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nedošlo.

28. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, ktorá sa týka tzv. zavinených trov konania, ústavný súd uvádza, že v okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľka nepreukázala, že jej v súvislosti s „oneskoreným“ späťvzatím žaloby nejaké trovy vznikli. Nepredložila potvrdenie o konkrétnych „zbytočných trovách“, ktoré jej mali v konaní vzniknúť, a nešpecifikovala konkrétne úkony, ktoré boli z jej strany v rozhodnom období „zbytočne“ v konaní realizované, a tak neumožnila ústavnému súdu posúdiť relevanciu tejto námietky vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam. Vzhľadom na uvedené a na všeobecnú rovinu tejto námietky dospel ústavný súd k záveru, že nedosahuje intenzitu ústavnej relevancie. Majúc na zreteli, že predmetom napadnutého uznesenia je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, ktoré ústavný súd v podstatnej časti vyhodnotil ako ústavne konformné, dospel ústavný súd k záveru o neopodstatnenosti uvedenej námietky.

29. Ústavný súd po preskúmaní argumentácie odvolacieho súdu dospel k presvedčeniu, že napadnuté uznesenie nevybočuje z aplikačnej praxe všeobecných súdov, je presvedčivo a dostatočne odôvodnené, ústavne udržateľné a ako také je potrebné ho považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nemá dôvod v tomto prípade zasahovať.

30. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označeným základným právom podľa ústavy a listiny, ako aj právom podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. V súvislosti so sťažovateľkou namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľka v sťažnosti len stručne uvádza, že väčší počet obdobných sporov o nárok na náhradu trov konania vytvára kontext okolností podstatného významu s relevanciou nielen vo vzťahu k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie, ale i k porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako i práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu uvedených práv. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Namietané porušenie čl. 20 ods. 4 ústavy sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nielenže neodôvodnila, v rámci svojej argumentácie ho ani nespomenula, a vzhľadom na obsah tohto ústavného článku, ktorý upravuje ústavné podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, ústavný súd ani nevzhliadol žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a porušením uvedeného článku ústavy, preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

33. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2020

predseda senátu